

עפ"ג 29781/01/23 - עטיה עידה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 29781-01-23 עידה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 787461/2020

בפני כבוד השופטים אלי אברבנאל, חיה זנדבר ומיכל שרביט
המערער עטיה עידה ע"י ב"כ עוה"ד מוחמד ח'לאילה
נגד מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד יובל קידר, פרקליטות
המשיבה מחוז ירושלים (פלילי)

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט אביחי דורון) מיום 7.12.2022 בת.פ. 53656-10-20.

1. המערער הורשע על פי הודאתו בעבירה של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק בשל כך שביום 26.10.2020 בשעה 04:40 שהה עם אחר באתר בנייה בירושלים, כשלשניים - שהם תושבי חברון - אין היתר כניסה, שהייה או תעסוקה בישראל.
2. בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המערער נע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר בפועל. נוכח הרשעתו הקודמת של המערער בעבירה דומה כשנה לפני העבירה הנוכחית, גזר בית משפט קמא על המערער מאסר בפועל ל- 15 יום בניכוי ימי מעצרו. עוד הפעיל בית משפט קמא מאסר מותנה בן 15 יום שהוטל על המערער במסגרת הרשעתו הקודמת (ת.פ. 67568-07-19), בחופף למאסר שנגזר בתיק הנוכחי, כך שבסך הכול ירצה המערער 15 ימי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו. כן גזר בית משפט קמא על המערער מאסר על תנאי ל- 15 יום, קנס בסך 1,000 ₪ והתחייבות להימנע מביצוע עבירה.
3. על גזר דין זה הוגש הערעור הנוכחי, שהתמקד ברכיב המאסר.
4. ב"כ המערער טען שבנסיבות המקרה נכון היה להאריך את המאסר המותנה שנגזר על המערער בהליך הקודם ולא להורות על החזרתו למאסר מאחורי סורג ובריח. לדבריו, מכיוון שהמערער שהה במעצר במשך 5 ימים, המשמעות המעשית של גזר הדין היא שעל המערער לשוב אל בין כותלי בית המאסר לתקופה קצרה של 10 ימים בגין עבירה שבוצעה לפני למעלה משנתיים, עבירה שנבעה מטעמים כלכליים כשהמערער לא ביצע מאז עבירות נוספות. ב"כ המערער טען שמדובר בתוצאה קשה שיש בה כדי להצדיק את הארכת המאסר המותנה, בפרט נוכח נסיבותיו האישיות של המערער והודאתו בביצוע העבירה. עוד טען ב"כ המערער שגזר הדין יוצר אפליה בין המערער ובין שותפו לכתב האישום שנתפס יחד עמו באתר הבניה. על השותף נגזר גם כן עונש של 15 ימי מאסר בפועל למרות שלטענת המערער השותף צירף כתב אישום נוסף בגין עבירה נוספת של שהייה

בלתי חוקית ועברו הפלילי של השותף מכביד יותר. ב"כ המערער אף הציע להחמיר בעונש הקנס של המערער, ככל שיוארך התנאי.

5. ב"כ המדינה ביקש לדחות את הערעור. לדבריו, נוכח קביעתו של בית משפט קמא בדבר חפיפה מלאה בין העונש שנגזר בתיק הנוכחי לעונש המאסר המותנה שהופעל, הוטל למעשה על המערער עונש מקל ביותר. עוד עמד ב"כ המדינה על כך שהמערער הודה בביצוע העבירה רק ביום 13.2.2022, כאשר כתב האישום הוגש עוד ביום 26.10.2020, כאשר לטענתו חלוף הזמן רובץ לפתחו של המערער. אשר לטענת האפליה, ב"כ המדינה עמד על כך שהעובדה שהמערער ושותפו לכתב האישום נתפסו באותו אתר בנייה אינה הופכת אותם לשותפים לביצוע העבירה מבחינת דיני העונשין, והוסיף וציין שתקופת המאסר המותנה ותקופת הקנס שנגזרו על השותף לכתב האישום היו ארוכים יותר בהשוואה לאלו שנגזרו על המערער.

6. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים החלטנו לדחות את הערעור.

7. סעיף 56(א) לחוק העונשין קובע לעניין הארכת תקופת התנאי לאמור:

"בית המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת ולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר רשאי... במקום לצוות על הפעלת המאסר על תנאי, לצוות, **מטעמים שיירשמו**, על הארכת תקופת התנאי... לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי" (ההדגשות הוספו).

8. במקרה הנוכחי סבר בית משפט קמא כי לא קיימים טעמים המצדיקים את הארכת המאסר המותנה. בהינתן שהעבירה הנוכחית בוצעה על ידי המערער כשנה לאחר שדינו נגזר בגין עבירה דומה אין עילה להתערבותה של ערכאת הערעור בסוגיה. והשוו לפסיקת בית המשפט העליון, שאישרה אי-הארכת התנאי במקרים שניסיונותיהם דומות למקרה הנוכחי. ראו רע"פ 6205/22 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.10.2022); רע"פ 1864/22 **עדוי נ' מדינת ישראל** (6.4.2022); רע"פ 7643/19 **סלימאן נ' מדינת ישראל** (18.11.2019).

9. לא סברנו שהעובדה שעל המערער לשוב אל בין כותלי הכלא למשך 10 ימים לאחר ששוחרר ממעצר בן 5 ימים, יש בה כדי להצדיק את הארכת התנאי. זאת, נוכח פרק הזמן הקצר שחלף בין העבירה הקודמת בה הורשע המערער לעבירה הנוכחית. משמעותה המעשית של בקשת המערער להאריך את התנאי היא שהוא מבקש שלא יוטל עליו בהליך הנוכחי כל מאסר שהוא, לרבות לא מאסר מותנה, שכן סעיף 56(א) הנ"ל קובע שהסמכות להאריך את התנאי קיימת רק כאשר "בית המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת [ו] **לא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר**" (ההדגשה הוספה). ה"מאסר" בו מדבר סעיף 56(א) כולל גם מאסר על תנאי. ראו ע"פ 130/80 **מדינת ישראל נ' קורדובה**, פ"ד לה (2) 225 (1981); רע"פ 7366/13 **בן חטיב נ' מדינת ישראל** (4.11.2013). על כן, הבקשה להארכת התנאי, שמשמעה גם בקשה לאי-הטלת מאסר מותנה בהליך הנוכחי, אינה פשוטה וספק אם היא מתיישבת עם המדיניות הפסיקתית הנוהגת ועם ההכרח להרתיע מלשוב ולבצע את העבירה המדוברת. וראו פסיקת בית המשפט העליון לפיה "תחתית מתחם העונש ההולם לעבירת שב"ח לצרכי פרנסה תיקבע על מאסר על תנאי" (רע"פ 3677/13 **אלהרוש נ' מדינת ישראל**, בפסקה 27 לפסק-הדין (9.12.2014)). מכל מקום, אין באי-הארכת התנאי כדי להקים עילה להתערבותה של ערכאת הערעור בגזר דינו של בית משפט קמא.

אשר על כן, הערעור נדחה. על המערער להתייצב לריצוי מאסרו ביום 7.5.2023 בשעה 09:00 בבית המעצר ניצן

שבמתחם כלא איילון.

המזכירות תמציא את פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ב אדר תשפ"ג, 05 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.

מיכל שרביט,
שופטת

חיה זנדברג,
שופטת

אלי אברבנאל,
שופט